

φοῦ του πλησίον του καὶ ἐζήτησα παρὰ τῆς ψυχῆς του τὴν συγγνώμην, ἣν δὲν ἐπρόφθασα νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ ζῶντος.... Ὅ,τι ἠσθάνθην κατ' ἐκείνην στιγμὴν εἶνε ἀπερίγραπτον, ἡ δὲ μεταμέλειά μου καὶ λύπη ἦσαν τοιαῦται, ὥστε, ἐὰν ὑπάρχει ψυχὴ, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην με συνεχώρησε.

(Ἐν Μυτιλήνῃ, Μαΐος τοῦ 1910)

ἈΡΙΣΤ. ΓΡ. ΜΑΝΔΡΑΣ Δ. Ν.

Η ΑΡΡΩΣΤΗ

ΣΠΑΘΑΤΟ χελιδόνι μου, ποῦ μέσ' ἀπ' τὴ φωνιά σου
 μὲ συντροφεύεις τὴ φτωχὴν μὲ τὴν γλυκεῖα λαλιά σου,
 ἂν εἶχα τὰ φτερούγια σου, γοργὰ ἔθελα κινήσω,
 νὰ πάω ναῦρῶ τὸν Γιώργό μου, νὰ τὸν γλυκομιλήσω,
 ὅπου ἔχω μέραις νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ με δῇ στὸ μάτι,
 μὰ τῆς ἀρρώστιας μὲ κρατεῖ δεμένη τὸ κορβεδάτι.
 Σύρε, πουλί μου, γρήγορα πάρε τὴ λαλιά μου, πέτα,
 καὶ τὸν θλιμμένο φίλο μου γιὰ μένανε χαιρετά.
 Μὰ μὴν τοῦ πῆς πῶς ἀρρωστη σὰν θειαφοκέρι λυώνω
 μόν' πὲς του, πῶς στὸν ἀργαλειὸ τὰ χέρια μου φτερώνω
 μέρα καὶ νύχτα ἀκούραστα νὰ φάνω τὰ προικιά μου
 χρουσᾶ, μεταξοδούλευτα, ποῦ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου
 τοὺς ἔχω ἀγάπη καὶ τιμὴ γιὰ ἑκάδι γιὰ σημόνι,
 νᾶνε βαρεῖα κι' ἀτίμητα, νὰ μὴν τὰ λυώνουν χρόνοι.
 Γιαυτὸ πῶς μέραις καρτερῶ στὴ κάμαρα κλεισμένη,
 καὶ πῶς γλυκὰ τὸν λαχταρῶ, μὰ λίγο ἄς περιμένῃ,
 τί τὸ πανὶ στὸν ἀργαλειὸ κοιτεύει νὰ τελειώσῃ,
 καὶ δὲν θαρρήσῃ νὰ με δῇ, καὶ νὰ με καμαρώσῃ
 κοντὰ του πάντ' ἀχώριστη σὶὰ κάτασπρα προικιά μου,
 σὰν θὲ νὰ γείνω ταῖοί του μὲ στέφανο τοῦ γάμου.
 Μ' ἀνίσως, χελιδόνι μου, κ' εἶνε γραφτὸ στὴ Μάρω
 νὰ πάω μέσ' στὴν κρύα γῆ γιὰ ταῖοί της τὸν Χάρο,
 ἄχ! μὴν τοῦ πῆς τὸ μήνυμα τοῦ μαύρου μου θανάτου
 μαῦρα θὰ βάνῃ στὸ κορμί, καὶ φλόγα στὴν καρδιά του.
 Πὲς του ταχιά πῶς ἐννοίωσα τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτη,
 κ' ἐπῆρα δρόμο μακρονὸ στρατὶ τὸ μονοπάτι,
 ταξιεῖδι δίχως γυρισμὸ σὲ ξένα κ' ἔρμα μέρη,
 μὰ πῶς κ' ἐκεῖ θὲ νάγαπῶ τὸ χωρισμένο ταῖοι,
 καὶ πλειὸ νὰ μὴ με καρτερῇ, γιατί κλειστὴ θὰ μένω
 σ' ἔρμα κελὶ μοναστηριοῦ καλογρηὰ νὰ γένω.

Σ μ ῦ ρ η , 1910

Κ. Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ